

[Rasmus Hansen.]

Mand — maaske endnu flere — Arbejde i et Aar. Det er der ikke noget at sige til; naar det ærede Medlem og det kommunistiske Parti mener at kunne bære Ansvaret for at gaa imod et Forslag, der indeholder saadanne Beskæftigelsesmuligheder som de her omtalte, saa dem om det. Men en hel Række af det ærede Medlem Hr. Aksel Larsens Betragtninger var ganske ved Siden af.

Jeg er sikker paa, at det ærede Medlem for al den Mistænkeliggørelse, som blev præsteret, vil høste Anerkendelse fra de Kredse, som meget gerne har villet spænde Ben for Saneringsplanen i Adelgade—Borgergade-Kvarteret. De Kredse og Kræfter findes ikke i Arbejdernes Rækker. Det fremgaar af den Pressepolemik, der har været ført. Jeg ønsker det ærede Medlem og det kommunistiske Parti til Lykke, at de nu er rykket op blandt de Folk, som har strøet om sig med mere eller mindre løs Mistænkeliggørelse.

I Virkeligheden var det ærede Medlems Tale et eneste Vidnesbyrd om, at han ikke havde gjort sig den Ulejlighed paa Grundlag af det foreliggende Materiale, som var tilgængeligt for det ærede Medlem, at sætte sig ordentlig ind i, hvad denne Sag drejede sig om. Hvis det havde været Tilfældet, kunde det ærede Medlem nemlig ikke have udslynget en Paastand om, at der i Udvalget om denne Sag er opnaaet Enighed om at yde Grundejerne en højere Erstatning, end den bestaaende Lovgivning indeholder Mulighed for. Der er intet herom i den foreliggende Betænkning; der er heller ikke nogen mundtlig Aftale mellem nogen af Udvalgets Medlemmer om, at noget saadant skal ske, i hvert Fald har jeg ikke været inddraget i nogen saadan Aftale, og ingen af mit Partis Medlemmer i det paagældende Udvalg har været inddraget i noget saadant. Men alligevel udslynger det ærede Medlem altsaa en saadan Paastand fra denne Talerstol.

Alt, hvad der foreligger i denne Sag, er, at man i Betænkningen har understreget, at det af mange Grunde vil være at ønske, at der opnaas en mindelig Ordning mellem de Kommuner, der sanerer, og Grundejerne. Men hvis det ikke lykkes, gaar Sagen sin Gang, saa gaar den til Taksationskommissionen, og intet Medlem her paa Rigsdagen har nogen som helst Indfyldelse paa, hvilken Erstatning der fastsættes af Taksationskommissionen. Det vilde derfor ogsaa nytte lidet, hvis der blev truffet Aftale af nogen Art inden for et Rigsdagsudvalg om, hvad

Erstatningen skal være, denne Erstatning, som i sidste Instans, hvis det bliver paa-krævet, skal fastsættes af en Taksationskommission.

Hvad angaar Retsforbundets Forslag om Grundværdistigningen nede i Adelgade—Borgergade-Kvarteret og andre Steder, hvor der maatte blive saneret i Henhold til denne Lov, skal jeg ikke her tage Stilling til det berettigede eller det uberettigede i dette. Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen kender jo det Samarbejde, der er paa Rigsdagen, og det ærede Medlem kender ogsaa Reglerne for dette Samarbejde: Hvad der kan opnaas Enighed om, kan gennemføres, og hvad der ikke kan naas til Enighed om, kan ikke gennemføres. Det ærede Medlem ved derfor ogsaa meget godt, at selv om mit Parti maatte have haft Ønske om at gennemføre det paagældende Forslag, har det ikke haft nogen som helst Mulighed derfor. I øvrigt er det jo ogsaa det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen bekendt, at der er andre Grunde, vægtige praktiske Grunde, der taler for ikke i denne Forbindelse at gennemføre et saadant Forslag som det, det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen er fremme med. I Virkeligheden er der her Tale om en fuldkommen tom Demonstration.

Formanden: Der er under Forhandlingerne faldet nogle Bemærkninger angaaende Spørgsmaalet Surhed, og en formentlig Paastand er fremsat i saa Henseende angaaende et æret Medlem. Jeg henstiller, at man ganske lader de Problemer ude af Betragtning under den videre Behandling — der vil alligevel næppe kunne opnaas Enighed om et saadant vanskeligt personligt Spørgsmaal.

Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Oluf Pedersen: Den højtærede Indenrigsminister erklærede, at Salg uden konstant Købesum, det vil sige en lettere Erhvervelse af Grundene, skulde være upraktisk, fordi der var truffet Aftale, og de, der havde truffet disse Aftaler med Kommunerne, havde regnet med en Spekulationsgevinst. Jeg synes, at her, hvor det offentlige finansierer baade Byggeri og Grundkøb, maa man helt kunne se bort fra Ønsket om, at man, bortset fra den Avance, man skal have i Kraft af sit Arbejde, ogsaa skulde have Ret til at tage den Gevinst, der fremkommer paa Grund af Samfundsudviklingen, en Gevinst, man er ganske uberettiget til. Her, hvor det offentlige stiller Pengene til Raadighed, er der ikke den ringeste